

Mas de les Marcetes

Les Marcetes és una de les masies més populars de Manresa pel seu bosc d'alzines, amb una font que s'havia convertit en un espai de lleure molt concorregut fins al final del segle passat.

La masia es troba a l'est del terme municipal, a la zona de Viladordis, entre Bufalvent i el paratge de la Roca Tinyosa, a tocar de l'autopista de Terrassa a Manresa. El seu origen està documentat el segle X, en el XIII ja hi apareix el nom de Marcet i la masia s'ha anat ampliant a partir d'aleshores amb estil popular rural de diferents èpoques. Està situat en un altiplà a tocar de l'església de Santa Maria de Viladordis, on comença el pendent cap al Llobregat, que té a l'est.

És una masia aïllada, envoltada de conreus i bosc, i bastida sobre el pendent del terreny. Està formada per cinc cossos adossats de dues i tres plantes i alguns coberts auxiliars de planta baixa. De nord a sud, hi ha dos cossos de planta rectangular amb coberta a doble vessant, un de més estret i coberta més alta que fa d'enllaç amb el que conté la part principal de l'habitatge, també de planta rectangular, de tres pisos i coberta a dos aiguavessos, amb tres grans contraforts visibles a la façana sud. Finalment, destaca el cos rectangular de tres plantes i coberta a un sol vessant que conté una galeria porticada a la façana de migdia, amb set arcs de punt rodó aixecats sobre pilars al segon pis i set curioses obertures en forma d'espitllera a la planta baixa. L'estructura és de paredat de pedra amb línies de carreus ben treballats a les cantonades i els paraments són de pedra vista en aquestes façanes del sud i d'estuc a la resta. Un mur de pedra tanca el pati d'accés i la resta d'edificacions.

Les primeres referències del mas es troben en documents del monestir de Sant Benet de Bages del segle X i l'anomenen Vilapicina. Al segle XIII el propietari directe s'anomena Marçet, d'on vindria el nom de la masia documentat al segle XVI, i al final d'aquest mateix segle el cognom dels propietaris va passar a ser Casajossana i després Codina i Altimiras. La masia és coneguda sobretot per l'alzinar que té al costat i que ha estat una referència per a l'esbarjo dels manresans durant tot el segle XX, amb actes com el conegut aplec de sardanes que ja es celebrava els anys trenta. A més, en terrenys de la propietat s'hi ha localitzat una necròpoli neolítica. El catàleg de patrimoni de Manresa protegeix el mas parcialment per la importància històrica i tradicional i pel valor paisatgístic.

[despiece] **PER SABER-NE MÉS:**

- BENET, Albert, *Història de Manresa. Dels orígens al segle XI*, ed. de l'autor, Manresa, 1985.
- SARRET, Joaquim, *Santuari de Ntra. Sra. de la Salut de Viladordis*, Editorial Manresa, 1929. [/despiece]